

Ježíš Kristus je jistotou v proměnách času

Hošťálková 4. 8. 2019

Písně: 111, 210, 648, 688, 453

Čtení z Písma: Žalm 27, 1 - 5. 8. 14; ep. Židům 13, 1 - 9a

Text kázání: ep. Židům 13, 8 - 9a

Milí bratři a sestry,

není to nic nového, když řekneme, že žijeme v době převratných změn, v době, kdy se věci stále více a stále rychleji mění. Jsme stavěni před nová rozhodnutí. Starší mezi námi si možná povzdechnou a pomyslí: „*za našich starých, dobrých časů, jak to bylo všechno jiné...!*“ Rok od roku se také hlásí o slovo nové, palčivé otázky a problémy, které doléhají nejen na nás, ale na celé lidstvo. Mnozí z nás jsou již z toho všeho docela unavení. Je sice krásné objevovat stále něco nového, ale čeho je moc, toho je také příliš! Je nám to všechno zapotřebí a k užitku? Nehovoří zkušenosti člověka i lidstva spíše o opaku? Mnozí lidé ve chvíli, kdy již nejsou schopni se všemi těmi změnami držet krok, se stávají postupně lhostejnými a netečnými a ptají se již jen po tom, jak projít všemi těmi změnami bez větších potíží a bez úhony.

Pisatel našeho textu zná všechnu tuto nepřehlednost situace a dobře ví o nejistotě člověka v ní. Společenství, kterému píše, bylo společenstvím, které se jen těžce vyrovnávalo s poznáním, že přítomnost ve které žijí, se naprosto odlišuje od toho, co očekávali a toužebně vyhlíželi. Dostavovala se nejistota a zklamání. Avšak právě tomuto společenství je adresována jasná a jednoznačná odpověď, která je soustředěna do jedné krátké věty - stojí v samém centru našeho textu:

„Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky.“ Ať se všechno mění, ať je všechno jinak - **Ježíš Kristus ale zůstává stále stejný!** V něm se mohou setkávat s pevným bodem, pevnou oporou, kterou pro svůj život tolik potřebují! Na něj se mohou vždy spolehnout. A bude to také On sám, který si z nich, kteří se shromažďují kolem jeho Slova, vybuduje společenství lidí, kteří nebudou vůči světu kolem ani uzavření a nepřístupní, ani lhostejní.

Je také nám v těch neustálých proměnách v čase, toto slovo: **„Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky“**, blízké? Je naší skutečnou oporou v těch přemnohých zápasech a nejistotách? To není žádné nervózní tvrzení a důrazné obhajování zaslepené víry, ani žádný nádherný ideál uprostřed zdeformovaného světa, který by bylo nutné za každou cenu ubránit. V této větě je vypovězena jedna zásadní zkušenost, kterou udělala první křesťanská církev, a ke které se poté přiznávali následovníci Ježíše Krista všech generací a národů. Touto zkušeností je, že ve všech zvratech a proměnách všech dob, je možno s Ježíšem Kristem vždy počítat. On jde vždy a do všeho s námi; a tam, kde jej budeme upřímně hledat, tam se s ním také budeme stále znovu a stále nově potkávat. To je ona staletími a tisíciletími prověřená zkušenost. Kdo je ale uzavřen za zdmi vlastních pohledů, názorů a tradičních představ o Ježíši nebo kdo by chtěl „*jet ve svých starých, dobrých vyježděných kolejích*“, ten se s ním mine, protože Ježíš nebyl jen včera (není jen včerejší), On je také dnes a až na věky.

Ale jak tomu rozumět? Kde je vlastně Ježíš dnes? Jak jej můžeme zakusit a poznat? Jak se s ním setkat jako s živým a přítomným Pánem? Všeobecně začíná toto setkání tím, že člověk Ježíše poznává, jako toho, kterého dosvědčuje Písmo. Čte o něm v textu Nového Zákona, slyší, jak o něm a zkušenostech s ním vypráví ti, kteří s ním „chodili“. Jistěže se jeho smyslů bude dotýkat také mnoho cizího, nesrozumitelného, zásadně nového. Ale člověk bude za těmito výpověďmi objevovat a dotýkat se zcela zvláštních a osobitých otázek a zaslíbení. A ty jsou stále nové a neopotřebované. Hovoří k nám docela jasně a bezprostředně třebaže mají již dva tisíce let.

Čteme zde o lidech, kteří se ptají po tom, po čem by se jinak nikdy neptali, protože to nezapadalo do norem a představ společnosti ve které žili. Jeden se tu ptá po pravé svobodě a je mu postavena před oči velkolepost a nádhera svobody Božích dětí. Jiný se ptá po zákonných normách, jejichž dodržováním se otevírá cesta k obdržení dědičného podílu na věčném životě, a je odkázán k tomu, aby nelpěl na Zákoně, všeho, co mu stojí v cestě, se prostě vzdal a šel za Ježíšem. A ještě jiný si neví rady se svým hříchem, ptá se po tom, jak by se mohl této zátěže zbavit a slyší slovo o milosti: **„Tvé hříchy ti jsou odpuštěny!“** Slyšíme zde také o Ježíši, který se na své cestě neustále potkával s člověkem a aniž by zjišťoval míru jeho hříchů, nejdříve se ptá na to, co v té chvíli nejnaléhavěji potřebuje. A pak slyší slovo o pravém životě a ujištění o tom, že také my na něm můžeme mít podíl, nebudeme-li žít jen sami pro sebe, ale též a především jeden pro druhého.

Právě zde - v živých textech Písma - se nám podává také zpráva o Kristově smrti. Bude nám ale také velmi jasně sděleno, že jeho smrt byla v konečném důsledku jedinečným vítězstvím, protože Boží Syn zde obstál v těžké životní zkoušce, když vlastní život položil na obětní oltář pro druhého, dokonce i pro ty, kteří **„ještě žili v hříchu“**. Setkáváme se zde s Bohem a člověkem zároveň, který právě svou smrtí ručí za náš nadějný výhled; výhled na čas, kdy se před námi odhalí to, co **„nyní vidíme jako v zrcadle a skrze podobenství“** (1.Kor 13,12), kdy budeme svýma očima hledět na všechno to, co nám nyní zůstává skryto a žít v tom nejtěsnějším vztahu se svým Pánem.

A tehdy se člověku náhle může stát, zcela jasným, že není možné dávat dohromady životní příběh tohoto jedinečného muže - Boho-člověka - s osudy jiných, mnohých lidí. Nebudeme se zbytečně ptát: co je právě na něm tak zvláštního, vždyť přece tolik lidí prošlo podobnou cestou bolesti, ne-li ještě horší. Pak poznáme, že všechny otázky, naděje a zaslíbení, která v Písmu slyšíme, jsou aktuální a živé také dnes; že se právě na jeho - Kristově životě a otázkách, které nám nastavuje, rozhoduje náš život, a že před jeho otázkami nemůžeme donekonečna uhýbat. Pak pochopíme, že Ježíš Kristus je skutečnou nadějí a záchranou, která je připravena a nabízí se celému světu.

Objevíme ovšem také, že je to Kristus, který klade otázky **nám**, který se ptá po **naší** odpovědnosti, který nám ale také ukazuje cestu v našich a z našich mnohých problémech, kterými se zaměstnáváme. O to jde také našemu zvolenému textu.

„Bratrská láska at' trvá!“ Ježíš se nás aktuálně ptá, jestli jsme skutečně prostoupeni láskou k lidem se kterými žijeme; jestli se skutečně snažíme a usilujeme o to, abychom druhým porozuměli a předcházeli nedorozuměním, a když vzniknou, jestli se je pokoušíme odklízet z cesty - i tehdy, když nám ten druhý příliš nepomáhá.

„Na přívětivost k hostem nezapomínejte!“ Jednalo se v tom čase o zaprášené a umouněné pocestné, kteří putovali po tehdejších hrbolatih a prašných cestách.

Dnes jsme dotazováni na to, jestli jsme ještě otevřeni druhým lidem. Jestli ještě umíme překonat bezpečné hranice, kterými jsme obehnali své domovy a tak chráníme klid svých rodin.

„Nedejte se vést láskou k penězům!“ Jaké pořadí má v našem životě ta - tolik diskutovaná - materiální stránka; věci, kterými se obklopujeme? Jak dalece vymezují náš život, jakou důležitost jim přikládáme? Neovlivňují náš život natolik, že v něm již není žádné místo pro potřebného bližního - druhého člověka, lidi kolem nás?

Všechny tyto - a mnohé další - otázky jsou nám dnes kladeny, a nemůžeme se jejich naléhavosti vyhnout ve chvíli, kdy vstupujeme do opravdového vztahu s Ježíšem. Právě jimi nás Ježíš Kristus, náš Pán, oslovuje a potkává jako ten, který chce být v každém čase s námi, který nás chce na naší životní cestě doprovázet.

Na počátku jsme si kladli otázku: Jak se máme vlastně vyrovnávat se všemi změnami a tak rychlými zvraty v našem prostoru a čase a přitom se z nás nestali lidé zahořklí, lhostejní nebo osamělí. Možná bychom se mohli pokusit o odpověď: Tak, že se neustále budeme pokoušet svým životem dávat odpovědi na otázky, které nám Ježíš velmi aktuálně klade právě **dnes**. Tak, že se budeme neustále vydávat cestou, ke které nám Ježíš ukazuje v aktualitě **dneška** a nebudeme zahleděni do minulosti. Vždyť Ježíš Kristus jde s námi, nám vymezeným časem, přes a skrze veškeré jeho proměny. A on se na nás bude obracet se svými stále novými otázkami a pomáhat nám také s jejich řešením - dnes a zítra také.

Při tom všem nám bude On sám stálou oporou, nemusíme se tedy o svůj životní postoj bát. Vždyť ve všech proměnách času; ve všem tom novém, ve všech novotách, které člověka mohou tak tísnit, Ježíš Kristus - třebaže nás stále překvapuje něčím novým - je přesto stále tentýž **„včera i dnes i na věky“**.

Amen.